

KATHLEEN GLASGOW

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΠΟ ΓΥΑΛΙ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Kathleen Glasgow, *The Glass Girl*, Delacorte press, 2024

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Γιώργος Γιαννούσης

Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζιάν

Σελιδοποίηση Μαριολένη Αντύπα

© 2024, Kathleen Glasgow

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4201-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84201

Κ.Ε.Π. 6200, Κ.Π. 20749

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Kathleen Glasgow

ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΠΟ ΓΥΑΛΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΝΤΖΗ ΚΟΥΝΑΔΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όπου κι αν βρίσκεσαι
Όσο σκοτεινό κι αν φαίνεται το ταξίδι
Γύρνα πίσω
Κάποιος άφησε ένα φως να καίει για σένα

Τα κλαδιά έσκαβαν στις παλάμες της
Δεν την ένοιαζε το αίμα εκεί
Συνέχισε να πηγαίνει
Πιο ψηλά και πιο ψηλά
Φύλλα στα μαλλιά της
Σκισίματα στο τζιν της
Δεν την ένοιαζε το αίμα εκεί
Κάποια φωτιά στην καρδιά της
Την έσπρωχνε ψηλότερα
Μακριά από τις φωνές
Μακριά από τα βλέμματα
Μακριά από τον κόσμο
Δυνατά πόδια, γυμνά στα κλαδιά
Δεν την πείραζε το αίμα εκεί
Στην κορυφή
Στον ουρανό
Μπορούσε να αναπνεύσει
Οι φωνές έφυγαν
Τα βλέμματα έφυγαν
Ακούμπησε το μάγουλό της στο δέντρο
Έκλεισε τα μάτια της
Τα πήρε όλα μέσα της
Τα ξέπλυνε όλα μακριά, μακριά, μακριά
Ένας τόσο όμορφος κόσμος
Όταν τα έσβησε όλα

Άμβλυνε τις αιχμηρές άκρες τους
Τα έκανε όλα σάχτη
Και τα έβλεπε να παρασύρονται μέσα από τα δάχτυλά της
Και μετά
Ένα σπάσιμο, ένα ράγισμα, και έπεσε
Και έπεσε
Και έπεσε
Τα κομμάτια της φωλιάζουν στο αίμα εκεί

Κάθε πρωί που ξυπνάω, νομίζω ότι δεν θα τα καταφέρω. Ή σκέφτομαι ότι δεν θέλω να τα καταφέρω. Είμαι βαριά απ' όσα έκανα το προηγούμενο βράδυ και είμαι βαριά απ' όλα όσα έχω μέσα μου, και μερικές φορές είναι πολλά για να τα κουβαλάω. Είναι το είδος της κούρασης που σε κάνει να νιώθεις πως τα κόκαλά σου είναι καχεκτικά και αποσυνδεδεμένα. Είναι το είδος της κούρασης που το νιώθεις σαν τσιμέντο στα παπούτσια σου, σαν μολυβένιο γιλέκο ακτίνων Χ στο στήθος σου, τούβλα δεμένα στους καρπούς σου. Όμως σηκώνομαι. Σηκώνομαι από το κρεβάτι, ακουμπάω τα τσιμεντένια πόδια μου στο πάτωμα και αρχίζω την ηλίθια ρουτίνα της μέρας επειδή αυτό σημαίνει να είσαι δεκαπέντε χρονών: η μητέρα σου θα σου φωνάξει, αν αργήσεις στο σχολείο· ο μπαμπάς σου θα σου φωνάξει ότι θα αργήσει στη δουλειά του, αν δεν βιαστείς. Ο καθηγητής σου θα σε φέρει σε δύσκολη θέση στην τάξη επειδή δεν πρόσεχες. Οποιοσδήποτε και όλοι μαζί πέφτουν πάνω σου στον διάδρομο, στριμώχνοντάς σε στον τοίχο, και δεν το κάνουν επίτηδες. Είναι χειρότερο. Απλώς δεν σε βλέπουν καν. Δεν υπάρχουν. Δεν είσαι το παραμικρό στίγμα στο ραντάρ της ανθρωπιάς τους. Θα δεις εκείνο το άτομο που πήρε την καρδιά σου, την έκοψε στη μέση, την έβαλε στο στόμα του και την κατάπιε, κι εσύ τη θέλεις πίσω και νομίζεις ότι δεν θα την πάρεις ποτέ... και ποιος μπορεί να ζήσει έτσι; Ή θα θυμηθείς πως η γιαγιά σου έχει πεθάνει και

αυτό είναι μια τεράστια μαύρη τρύπα που πεινάει για σένα. Και ποιος μπορεί να ζήσει έτσι; Μπορεί να κάνουμε άσκηση για πυροβολισμούς σήμερα και να πρέπει να κουρνιαίσω κάτω από τα παράθυρα στο μάθημα των καλλιτεχνικών. Ή μπορεί να είναι αληθινό αυτή τη φορά και όχι άσκηση. Οι πιγκουίνοι στην Ανταρκτική έχουν πλαστικά στο αίμα τους. Πυρκαγιές. Πλημμύρες. Κάνει ζέστη στο μέρος όπου ζεις, στην έρημο, και κάθε χρόνο γίνεται χειρότερα. Όμως πρέπει να σηκώνεσαι γιατί είσαι δεκαπέντε χρονών, και αυτό τελικά κάνεις. Φοράς φαρδιά τζιν. Βάζεις φαρδύ μπλουζάκι. Φαρδύ φούτερ με κουκούλα. Τα πάντα φαρδιά, γιατί πρέπει ν' αφήσεις χώρο για να μεγαλώσει ο πόνος σου. Προστάτεψε τον εαυτό σου. Έχεις τελειοποιήσει μια μάσκα από πούδρα και μαύρο αϊλάινερ, κι ένα πρόσωπο για να το κοιτάζουν οι άνθρωποι απέξω, και ίσως να μην είναι αυτό που είσαι πραγματικά μέσα σου, όμως, από την άλλη, ποιος θέλει να δει το αληθινό; Αυτό το κομμάτι είναι υπερβολικό και όχι αρκετό. Αυτό το κομμάτι είναι γεμάτο κοιλότητες και μια γκρίζα ετοιμοθάνατη καρδιά. Όλοι λένε ότι έπειτα απ' όλα αυτά θα καλυτερέψουν τα πράγματα. Όταν μεγαλώσεις. Δες και είναι μια ποινή που πρέπει να εκτίσεις. Δες και θα σκληρύνεις, αν τα καταφέρεις. Δες και αξίζει τον κόπο. Και ίσως να είναι αλήθεια, αλλά μοιάζει πολύ μακρινό και πολύ διάστημα για να κουβαλάς όλο αυτό το βάρος, και ο μόνος λόγος που μπορείς να βγάλεις τη μέρα είναι επειδή ξέρεις τι μπορείς να κάνεις στο τέλος της για να αξίζει για λίγο τον κόπο, προτού αυτό το παρηγορητικό κύμα σε πάρει μακριά και πνίξει όλα τ' άλλα.

ΕΝΑ

Δέκα, δέκα, δέκα, δέκα όλα
Όλα, όλα, όλα

VIOLENT FEMMES, *KISS OFF*

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Είναι σαν να παίζουμε μπουκάλα αλλά χωρίς το μπουκάλι. Ξέρω ακριβώς πώς θα πάει. Το φανταστικό μπουκάλι θα περιστρέφεται ανάμεσά μας με ιλιγγιώδη ταχύτητα και στη συνέχεια θα επιβραδύνει, δείχνοντας τελικά εμένα.

Η Τσέρι δεν θέλει να το κάνει. Λέει ότι δεν είναι καλή, παρόλο που το έχει κάνει μόνο δύο φορές. Λέει ότι δεν της αρέσει ο τρόπος που την κοιτάζουν οι άλλοι.

Η Άμπερ λέει να το ξεχάσουμε. Αφού είναι η μόνη που έχει αυτοκίνητο και δίπλωμα, οδηγεί και λέει ότι αυτό αρκεί. Αν πρέπει να μείνει νηφάλια, δεν θα πρέπει να το κάνει εκείνη. *Εγώ είμαι ο καπετάνιος του πλοίου*, λέει. *Εγώ πλοηγώ αυτό το μεθυσμένο πλοίο, άρα τσου.* Έτσι κι αλλιώς, δεν της αρέσει να πίνει. Το δοκίμασε μια φορά και όλα φαίνονταν εντάξει· χαχάνιζε μαζί με τους υπολοίπους στο δωμάτιο της Κρίστεν, καθώς μοιράζαμε πλαστικά ποτηράκια με λικέρ μέντα, αλλά μετά έκανε εμετό πάνω της. Έπρεπε να τη γδύσουμε και να τη βάλουμε στο ντους, ενώ εγώ προσφέρθηκα να την κρατάω εκεί μέσα για να μην πέσει. Της καθάρισα τα κομμάτια του εμετού από τις άκρες των μακριών μαλλιών της καθώς έκλαιγε. Ευτυχώς που η μαμά της Κρίστεν έμεινε

στο σπίτι του φίλου της εκείνο το βράδυ. Βρήκαμε το λικέρ μέντας στο τελευταίο ράφι ενός ντουλαπιού της κουζίνας, το μπουκάλι σκονισμένο από την αχρηστία. Φαινόταν και μύριζε σαν καραμέλα, οπότε το δοκιμάσαμε. Ήμασταν δεκατριών – σε ποιο παιδί δεν αρέσουν τα γλυκά; Τέλος πάντων, αυτή ήταν η πρώτη και μοναδική φορά για την Άμπερ.

Η Κρίστεν ακουμπάει στην πόρτα του αυτοκινήτου, κοιτάει με κόκκινους φιόγκους που ανεμίζουν και παρασύρονται από το μισάνοιχτο παράθυρο.

«Μπέλα, κάν' το εσύ. Είσαι η καλύτερη. Δεν δίνεις δεκάρα» λέει κουνώντας το ηλεκτρονικό τσιγάρο της.

«Αυτό είναι τόσο αηδιαστικό...» της λέει η Άμπερ.

«Τα πάντα είναι αηδιαστικά, αν το καλοσκεφτείς» απαντά η Κρίστεν. «Ποιος νοιάζεται;»

Στο πίσω κάθισμα, καθισμένη δίπλα στην Τσέρι, αναστενάζω.

Το μπουκάλι σταμάτησε σ' εμένα. Αυτό που είπε η Κρίστεν είναι αυτό που μου λένε πάντα όλοι, για τα πάντα, σε διάφορες εκδοχές:

Μπέλα, εσύ θα το κάνεις.

Μπέλα, πες στην αδελφή σου ότι ήρθε η ώρα να ξεκολλήσει από το τάμπλετ της και να έρθει για φαγητό.

Μπέλα, πες στον πατέρα σου ότι άργησε πάλι τους λογαριασμούς.

Μπέλα, μάθε αν αυτός ο τύπος με βρίσκει σέξι.

Μπέλα, δεν διάβασα το βιβλίο, πες μου τι έγινε για να γράψω αυτή την ηλίθια εργασία.

Μπέλα, Μπέλα, Μπέλα.

Κλείνω τα μάτια μου. Μακάρι να ήμουν μόνη μου, αλλά δεν μου επιτρέπεται να είμαι μόνη μου μετά τον Ντίλαν και ξέρω ότι θα έπρεπε να είμαι ευγνώμων που οι φίλοι μου προσπαθούν να με κάνουν να νιώσω καλά, όμως μερικές φορές θέλω απλώς λίγη ησυχία και γαλήνη, χωρίς θόρυβο, τίποτα. Απλώς... τίποτα.

Μερικές φορές αισθάνομαι σαν να ζω σ' ένα φλιπεράκι και να είμαι η γρατζουνισμένη μπίλια που χτυπιέται από τη μια γωνιά στην άλλη, με τα φώτα να ζαλίζουν, τα καμπανάκια να χτυπούν. Δεν μπορώ ποτέ να σταματήσω το παιχνίδι, επειδή το παιχνίδι... είμαι εγώ.

Η Άμπερ σταματάει στο τετράγωνο όπου βρίσκεται το μαγαζί. Μερικά από τα κόκκινα γράμματα στην πινακίδα πάνω από το κατάστημα έχουν σβήσει, έτσι γράφει T__P
H_K_A.

Τυχερή Κάβα. Κάποιοι από τους μεγαλύτερους στο σχολείο το λένε Τυχερή Καύλα. Εγώ και η Τυχερή Καύλα κάναμε παρέα χθες βράδυ και πρέπει τώρα να εξηγήσω τα πρησμένα μάτια και την άσχημη αναπνοή. Ειλικρινά, γιατί κανείς δεν ενδιαφέρεται ποτέ για το τι κάνουν οι άντρες; Μόνο τι κάνουν τα κορίτσια τούς νοιάζει.

Όλες στο αυτοκίνητο δεν λένε λέξη· με περιμένουν.

Τις κάνω να περιμένουν λίγα λεπτά παραπάνω, όπως πάντα. Αυτή είναι η ρουτίνα μας. Δεν αλλάζει ποτέ.

Αν οδηγήει η Κρίστεν, λέει ότι δεν μπορεί να το κάνει. Αν η Άμπερ δεν οδηγήει, λέει ότι την κάνει να νιώθει περίεργα και ότι έτσι κι αλλιώς δεν της αρέσει να πίνει, οπότε όλοι τη συγχωρούν. Η Τσέρι δεν το κάνει ποτέ πια, επειδή ένας

αηδιαστικός τύπος κάποτε άρπαξε την κουκούλα του φούτερ της και την έσκισε. Γύρω γύρω, όλη την ώρα, γυρίζει το μπουκάλι. Δεν έχει σημασία τι παίζουμε: το ζάρι του αλκοολικού παιχνιδιού μας δείχνει πάντα εμένα.

Γιατί ξέρουν ότι θα το κάνω.

Στην Μπέλα αρέσουν οι περιπέτειες. Η Μπέλα θα το κάνει. Η Μπέλα είναι καλή σ' αυτό. Η Μπέλα θα τα καταφέρει. Μπέλα, έλα.

Η Κρίστεν και η Τσέρι σφίγγουν τα χρήματα· τις ακούω να βαριανασαίνουν. Τα μάτια της Άμπερ είναι στραμμένα προς τα αριστερά, προς το σκοτάδι έξω από το παράθυρο του οδηγού, κι έτσι δεν μπορώ να τα δω στον καθρέφτη. Νομίζω ότι είναι θυμωμένη, αλλά δεν το λέει δυνατά.

Εντάξει, λέω. Εντάξει, κότεις. Αρπάζω τα χρήματα, ζεστά και τσαλακωμένα, από τα χέρια τους.

Μπέλα, λένε. Μπέλα, είσαι η καλύτερη.

Δεν είμαι η καλύτερη. Είμαι η χειρότερη. Όμως δεν έχει σημασία. Το μόνο που θέλω αυτή τη στιγμή είναι να αμβλύνω τον πόνο μέσα μου. Αυτόν που κανείς δεν μπορεί να δει. Αυτόν που με τρυπάει και με κάνει να αιμορραγώ.

Ανοίγω την πόρτα του αυτοκινήτου και βγαίνω.

Υπάρχουν κανόνες που πρέπει να ακολουθήσεις, πράγματα που πρέπει να θυμάσαι.

Όπως το να περιμένεις λίγο, αλλά όχι πολύ, και όχι πολύ κοντά στο μαγαζί, γιατί κάποιος μπορεί να υποψιαστεί κάτι. Μια μεγαλύτερη κυρία σε μια Lexus μπαίνει στο μαγαζί προσποιούμενη ότι είναι εκεί απλώς για ν' αγοράσει Arizona Iced Tea και καραμέλες. Αυτές οι κυρίες είναι υποκριτικά επικριτικές και πρέπει να τις αποφεύγεις, ακόμα κι αν βγουν

με πλαστικές σακούλες γεμάτες με κρασί που πιθανότατα θα πιουν μέσα σε δυο ώρες. Εννοώ, έλα τώρα, ας ηρεμήσουμε λιγάκι. Ο λόγος που βρίσκονται σε αυτή τη σκατένια κάβα σε μια σκατένια γειτονιά είναι για να μην τις δει κανείς γνωστός τους να αγοράζουν όλο αυτό το κρασί... στη δική τους γειτονιά. Επειδή πίνουν πολύ και δεν θέλουν να ξέρει κανείς πόσο. Και πάντα υπάρχει κάποιος κουστουμάτος που πηγαίνει να μπει μέσα, κοιτάζοντας συνοφρυωμένος την κοπέλα στο πεζοδρόμιο (εμένα) που προσποιείται ότι τσεκάρει το τηλέφωνό της. *Χρειάζεσαι κάτι;* μπορεί να ρωτήσει, με το φαλακρό του κεφάλι να γυαλίζει. *Χάθηκες;* Ακόμα κι αν δεν είναι αυτό που ρωτάει. Το καταλαβαίνεις γιατί πάντα σε κοιτάζουν από πάνω μέχρι κάτω. Δεν μπορείς να τους κοροϊδέψεις. Θέλουν να σε συνοδέψουν πίσω στο αυτοκίνητο... να βεβαιωθούν ότι είσαι ασφαλής, να τσεκάρουν τους φίλους σου, να χώσουν τη μύτη τους. Πιθανότατα έχουν κόρες και θα πέθαιναν αν ήξεραν ότι κάνουν κάτι τέτοιο οι κόρες τους. Όλες είμαστε η κόρη κάποιου.

Πρέπει να επιλέγεις προσεκτικά. Ποτέ δεν μπορεί να είναι μια κυρία, εκτός αν είναι ελαφρώς ατημέλητη και κάπως αναμαλλιασμένη (φανελάκι, τσιγάρα στην τσέπη, σαγιονάρες), πράγμα που σημαίνει ότι δεν δίνει δεκάρα. Μπορεί να το κάνει και να πει *με ρέγουλα το ποτό*, καθώς σου δίνει την τσάντα. *Μην μπλέξεις σε τίποτα μπελάδες.*

Μπορεί, ίσως, να είναι ένας άντρας γύρω στα είκοσι, αλλά όχι πολύ κουλ, όχι πολύ επιδέξιος, ίσως με μοναχική εμφάνιση (κολλημένα γυαλιά, μπλουζάκι με αδιευκρίνιστη πολιτιστική αναφορά, βρόμικα αθλητικά παπούτσια), αλλά

δεν μπορείς να τον αφήσεις να νομίζει ότι μπορεί να περπατήσει μαζί σου μέχρι το αυτοκίνητο ή να του δώσεις το τηλέφωνό σου, και δεν μπορείς να του μιλήσεις πολλή ώρα, αλλιώς θα εξελιχθεί σε κάτι άλλο, πράγμα που όντως συνέβη μια φορά και κατέληξε με την Κρίστεν να πιάνει κυριολεκτικά τα δάχτυλα του τύπου στο παράθυρο του αυτοκινήτου, καθώς το ανέβαζε με μανία, εκείνος να μας βρίζει και η Άμπερ να πατάει γκάζι. Ουρλιάξαμε υστερικά μέσα στο αυτοκίνητο, αλλά αρκετά σύντομα ήμασταν ζαλισμένες (όχι η Άμπερ) και γελούσαμε υστερικά. Αυτό είναι το ωραίο με το ποτό: αυτό που φαίνεται να είναι κάπως γίνεται εντελώς διαφορετικό όταν είσαι μεθυσμένος.

Αυτό μπορεί να είναι και κακό, αλλά προσπαθώ να μείνω μακριά από κακά πράγματα και σκέψεις. Όπως ο Ντίλαν. Ο οποίος ήταν σίγουρα μια κατάσταση κατά την οποία ένα πράγμα που ήταν κάπως έγινε κάτι άλλο, και όχι με καλό τρόπο. Εκείνη ήταν η νύχτα που μου συνέβη αυτό που η Κρίστεν ονομάζει: Εξαιρετικά Ατυχής Δημόσιος Εξευτελισμός Της Μπέλα.

Τέλος πάντων, χρειάζεσαι ένα άτομο που δεν δίνει δεκάρα. Ένα άτομο που μπαίνει στο μαγαζί για τους δικούς του λόγους. Θέλεις ένα άτομο που δεν βλεφαρίζει καν, απλώς σε ακούει και παίρνει τα λεφτά και επιστρέφει με τη σακούλα του και τη δική σου, σου τη δίνει και κρατάει τα ρέστα, και μετά επιστρέφει στο αυτοκίνητό του ή χάνεται στο πεζοδρόμιο μέσα στη νύχτα χωρίς καν να πει *αντίο* ή *πού παρτάρεις* ή να *προσέχεις*, γιατί απλώς πρέπει να συνεχίσει τη νύχτα του. Πρέπει να εντοπίσεις ποιος είναι εδώ μονάχα για το αλκοόλ,

ποιος πρέπει να πει τώρα, όπως εσύ, και δεν τον πειράζει να βγάλει και κανένα έξτρα δεκάρικο για τον κόπο του.

Πρέπει να το κάνεις γρήγορα και καθαρά. Χειρουργικά. Έχω μάθει πολλά από τις λίγες φορές που το κάναμε με αυτόν τον τρόπο.

Θα μου πάρεις ένα μπουκάλι βότκα; Μπορείς να κρατήσεις τα ρέστα.

Θέλεις έναν άντρα. Μεγαλούτσικο, αναμαλλιασμένο, με τζοκεί καπέλο, μπλουζάκι με στάμπα συγκροτήματος κάτω από αθλητικό μπουφάν, να φοράει Converse παπούτσια και να μυρίζει τσιγάρο. Σαν τους φίλους του πατέρα μου, βασικά: ήταν σε συγκρότημα ή... κάτι τέτοιο, και τώρα είναι στη λάθος πλευρά τού κουλ. Ίσως πίστευε ότι θα γινόταν ροκ σταρ, αλλά τώρα είναι κλεισμένος όλη μέρα σ' ένα γραφείο, με τα όνειρά του νεκρά και χαμένα σε μια θολούρα από λογιστικά φύλλα Excel. Το μόνο που έχει προέρχεται απ' αυτό το μαγαζί.

Στο πεζοδρόμιο κουνάω τα δάχτυλα των ποδιών μου μέσα στα αθλητικά μου παπούτσια, προσποιούμενη ότι σκρολάρω στο τηλέφωνό μου, αλλά κοιτάζω κρυφά κάθε λίγα δευτερόλεπτα για να εξετάσω την κατάσταση. Για να είμαι ειλικρινής, δεν με πειράζει να το κάνω αυτό, γιατί ξέρω πού θα καταλήξω: να νιώθω καλύτερα. Και ένα μικρό κομμάτι του εαυτού μου νιώθει έναν μικρό ενθουσιασμό.

Τότε τον βλέπω.

Μπορώ να το καταλάβω· θα το κάνει. Αυτός ο τύπος δεν δίνει δεκάρα. Το βλέμμα στο πεζοδρόμιο, δεν τον νοιάζει αν είμαι χαριτωμένη ή σεξοβόμβα ή κάτι άλλο. Δεν δίνει

δεκάρα για μένα. Είναι εδώ για το ίδιο πράγμα που είμαι κι εγώ: για να μεθύσει.

Ακριβώς τη στιγμή που είναι έτοιμος να με προσπεράσει, πετάγομαι μπροστά του.

«Μπορείς να μου αγοράσεις ένα μπουκάλι βότκα; Μπορείς να κρατήσεις τα ρέστα». Φροντίζω η φωνή μου να είναι ουδέτερη, το πρόσωπό μου ανέκφραστο. «Ένα κανονικό μπουκάλι, όχι το μικρό».

Δεν μου ρίχνει ματιά. Δεν με κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω, όπως οι τύποι με τα κουστούμια. Έχει δουλειές.

Με το ζόρι σταματάει. Γνέφει καταφατικά. Τα χέρια του είναι γεμάτα μελάνι και το δέρμα του στεγνό καθώς παίρνει τα χρήματα και λέει: «Ναι, βέβαια».

Πάντα υπάρχει εκείνη η στιγμή που η καρδιά μου χτυπάει πολύ δυνατά και το τριχωτό της κεφαλής μου μυρμηγκιάζει από τον ιδρώτα. Θα βγει έξω και θα φύγει προς την αντίθετη κατεύθυνση; Δεν μπορώ να κυνηγήσω κάποιον. Θα γυρίσει πίσω και θα περάσει από δίπλα μου, θα μου χαμογελάσει διαβολικά λέγοντας *ηλίθιο παιδί* καθώς θα κουνάει τις σακούλες και θα φύγει; Έχει συμβεί μερικές φορές.

Παρακολουθώ τις κινήσεις του μέσα από τις τζαμαρίες του καταστήματος. Διάδρομος με πατατάκια, Gatorade, ψυγείο με μπίρες, διάδρομος με ποτά, μετά ταμείο, τα χείλη του να κινούνται, το νεύμα του προς τον ταμιά, τα μπουκάλια να μπαίνουν σε σακούλες, η καρδιά μου εξακολουθεί να χτυπάει δυνατά, οι παλάμες μου είναι λίγο υγρές.

Στέλνω μήνυμα στην Κρίστέν: *Όλα καλά.*

Μου απαντάει: *Ηρωίδα!*

Το απαλό κουδούνισμα της πόρτας καθώς την ανοίγει ο τύπος και διασχίζει το πάρκινγκ μέχρι το πίσω μέρος, όπου στέκομαι στο πεζοδρόμιο, μισοκρυμμένη από έναν θάμνο.

Έχει τη σακούλα στο ένα χέρι και ένα κιβώτιο μπίρες στο άλλο, το Gatoade χωμένο στην τσέπη του σακακιού του, με το βάρος του να κάνει το ύφασμα να κρεμάει.

«Στην υγεία μας» λέει, και αυτό είναι όλο, έχει φύγει τσαλαβουτώντας στο πεζοδρόμιο.

Όταν επιστρέφω στο αυτοκίνητο, η Κρίστεν και η Τσέρι ζητωκραυγάζουν, όμως η Άμπερ παραμένει σιωπηλή.

«Μπέλα!» φωνάζουν. «Μπέλα, η βασίλισσά μας!»

«Πρώτη εγώ» λέω, ανοίγω το μπουκάλι και ρίχνω όσο θεωρώ αρκετό για να ξεχαστώ στο μισοάδειο μπουκάλι Sprite.

Πάντα έτσι είναι.

Η Άμπερ με κοιτάζει μέσα από τον καθρέφτη, με τα μάτια της να σκοτεινιάζουν.

«Χριστέ μου, ηρέμησε» μουρμουρίζει.

«Είναι Παρασκευή» της λέω. «Κούλαρε!»

Τα δάχτυλα της Κρίστεν τρέμουν καθώς σκρολάρει στο τηλέφωνό της. Οι νύχτες γίνονται όλο πιο κρύες και δεν φοράει καν κουκούλα ή κάτι άλλο, μόνο ένα λεπτό μπλουζάκι κι ένα τζιν με τρύπες στα γόνατα. Οι άκρες της αλογοουράς της ακουμπούν στους κοκαλιάρικους ώμους της. «Όλοι αράζουν στου Κόουλ» λέει.

Την ίδια ακριβώς στιγμή η Άμπερ και η Τσέρι λένε «όχι» και με δείχνουν.

Η Κρίστεν αναστενάζει, βάζει το τηλέφωνό της στην πίσω τσέπη του τζιν της και χοροπηδάει πάνω κάτω για να ξεσταθεί.

Καθόμαστε σ' ένα παγκάκι στο πάρκο, μόνο τέσσερα κορίτσια με μπουκάλια Sprite και μια σακούλα ποπκόρν με τυρί, ένα βράδυ Παρασκευής. Αθωότητα και διασκέδαση. Δεν θα μπορέσουμε να μείνουμε εδώ πολλή ώρα. Το πάρκο κλείνει στις δέκα και ήδη τριγυρνούν κάποιες περίεργες φάτσες.

Αλλά προς το παρόν είμαστε εντάξει. Πίνω μια μεγάλη γουλιά από το ποτό μου, με τη βότκα να απλώνεται στο σώμα μου με την ορμή καυτού νερού. Το συναίσθημα που ήθελα όλη μέρα.

«Δες και είστε τίποτα άστεργες, έτσι που πίνετε στο πάρκο» λέει η Άμπερ.

Η μία μετά την άλλη χαχανίζουμε.

«Τι άλλο υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουμε, Άμπερ;» ρωτάει η Τσέρι. «Δεν υπάρχει τίποτε άλλο να κάνουμε».

Μας φαίνεται σαν να πέρασαν αιώνες από τότε που μέναμε μόνο μέσα, βλέπαμε ταινίες, κάναμε εξάσκηση στο μακιγιάζ με βιντεάκια από το YouTube και αποκοιμιόμασταν ένας σωρός από κουβέρτες, πιτζάμες και αναμαλλιασμένες αλογοουρές, και τώρα είμαστε εδώ. Αυτό κάνουμε. Στο πάρκο ή στα πάρτι ή στο γκαράζ κάποιου. Είναι αυτό που κάνουν όλοι.

Πώς άλλαξε, πού και πότε; Αυτό είναι το είδος της ζωής μας τώρα. Υπήρχε μια ζωή πριν, και μερικές φορές φαίνεται σαν να ξύπνησα μια μέρα και όλα ήταν διαφορετικά.

Δεν μου αρέσει πραγματικά να σκέφτομαι πώς άλλαξαν

τα πράγματα τόσο ξαφνικά, γιατί τότε θα πρέπει να σκεφτώ τη Λόρελ και η σκέψη της είναι σαν να με σφίγγει τόσο σφιχτά, που δεν μπορώ να ξεφύγω ή να αναπνεύσω.

«Πόσο καιρό θα είναι σε κοινωνική επιτήρηση, έτσι και αλλιώς; Αρχίζει να παλιώνει αυτό το πράγμα». Η Κρίστεν γυρίζει προς το μέρος μου. «Μπορείς να τον ξεπεράσεις επιτέλους;»

Σηκώνω το κεφάλι μου και πίνω μια μεγάλη γουλιά από τη Σπρότκα* μου, όπως την αποκαλεί η Τσέρι. Ο συνδυασμός γλυκού και δυνατού είναι ωραίος καθώς κατεβαίνει. Αρχίζω να χαλαρώνω.

Μερικές φορές είμαι τόσο ταραγμένη, που νομίζω πως το σώμα μου θα σπάσει σε εκατομμύρια κομμάτια.

Εντάξει, όχι μερικές φορές. Όλη την ώρα.

«Τον έχω ξεπεράσει εντελώς» λέω, διατηρώντας τη φωνή μου απαλή κι ανάλαφρη. «Αγάπησα, έχασα και πήρα το μάθημά μου».

«Ψεύτρα» λέει η Άμπερ σκρολάροντας στο κινητό της.

«Συμφωνώ» λέει η Τσέρι. «Σε είδα να τον κοιτάξεις χθες στην αυλή. Φαινόσουν έτοιμη να κλάψεις». Το χέρι της στην πλάτη μου είναι απαλό.

Ένας απειροελάχιστος πόνος διαπερνά την καρδιά μου όταν το κάνει αυτό, οπότε πίνω άλλη μια γουλιά και μετακινούμαι ελαφρά ώστε να τραβήξει το χέρι της.

«Δεν μπορείς να πας σε κανένα πάρτι μέχρι να σιγουρευτούμε ότι δεν θα ξαναφρικάρεις» λέει η Άμπερ και ση-

* Βότκα με Sprite. (Σ.τ.Μ.)

κάνει το βλέμμα της από το τηλέφωνό της. «Η τελευταία φορά ήταν καταστροφή».

«Ήταν κάπως αστείο εκ των υστέρων» λέει η Κρίστεν. «Εννιώ τον Εξαιρετικά Ατυχή Δημόσιο Εξευτελισμό Της Μπέλα». Βγάζει το ηλεκτρονικό της τσιγάρο.

«Μπορούμε να μη μιλήσουμε γι' αυτό, σε παρακαλώ;» λέω, με το στομάχι μου να σφίγγεται. Η ανάμνηση του πάρτι του Λούις είναι ακόμη αχνή. Μπορώ να θυμηθώ μόνο θολά σημεία: τη ζέστη από πάρα πολλά έφηβα κορμιά σ' ένα πολύ μικρό σπίτι. Μουσική από ηχεία. Το βαρέλι στην κουζίνα. Μετά είδα τον Ντίλαν με το πουλόβερ που τόσο αγαπούσα, το παλιό πράσινο που βρήκαμε στα ρούχα από δεύτερο χέρι, αυτό που ένιωθα τόσο μαλακό όταν ακουμπούσα το κεφάλι μου πάνω του. Τα χέρια του στις τσέπες του, να σκύβει προς εκείνο το κορίτσι, τη Γουίλοου, και τον τρόπο που τα μαλλιά της έπεφταν στο μάγουλό της καθώς έσκυβε ν' ακούσει τι της έλεγε.

Όπως στεκόμουν εκεί, με παιδιά να με σπρώχνουν, να χύνουν ποτά και να φωνάζουν, θυμήθηκα τι είπε ο Ντίλαν όταν με χώρισε στο πάρκινγκ του λυκείου μας, τα μάτια του ταξίδευαν οπουδήποτε αλλού εκτός από μένα, ο τρόπος που είπε: «Είσαι απλώς... υπερβολική».

Στο πάρτι του Λούις είδα τα δάχτυλα του Ντίλαν να χαϊδεύουν απαλά τις άκρες των μαλλιών της Γουίλοου και κάτι έσπασε μέσα μου.

Μετά, τα πράγματα έγιναν περίεργα.

Η Άμπερ αγγίζει το χέρι μου. «Ακου, απλώς σε προσέχουμε».

Κουνάω το κεφάλι μου και παίρνω βαθιές αναπνοές. Πίνω ακόμα μια γουλιά.

«Μη στρέφεις το τσιγάρο σου πάνω μου» λέει η Τσέρι στην Κρίστεν, κουνώντας τα χέρια της μπροστά από το πρόσωπό της. «Η μητέρα μου θα με σκοτώσει αν μυρίσει κάτι περίεργο. Θα πρέπει να ψεκάσω το μπουφάν μου με αρωματικό σπρέι».

Η Κρίστεν κάνει μια γκριμάτσα. «Απλώς πήγαινε με στου Κόουλ, σε παρακαλώωω» ικετεύει την Άμπερ. «Θα με γυρίσει κάποιος σπίτι. Σ' αγαπώ, Μπέλα, αλλά δεν θα έπρεπε να υποφέρουμε όλες μας μόνο και μόνο εξαιτίας της ραγισμένης σου καρδιάς».

«Ευχαριστώ για την υποστήριξη» λέω σαρκαστικά, σηκώνοντας τους αντίχειρές μου.

«Εντάξει» λέει η Άμπερ. «Όμως η Μπέλα θα μείνει μαζί μου».

Παρακολουθούμε την Κρίστεν να ανεβαίνει το δρομάκι προς το σπίτι του Κόουλ. Μένει στους πρόποδες των λόφων, ένα φανταχτερό, ευρύχωρο σπίτι με τεράστια παράθυρα και μια λαμπερή, θερμαινόμενη πισίνα στο πίσω μέρος. Αυτό μπορεί να τον κάνει να ακούγεται σαν κάποιος δημοφιλής πλούσιος τύπος, αλλά μόνο το «πλούσιος» είναι σωστό. Κατά τ' άλλα, είναι απλώς ένα παιδί που οι γονείς του δεν δίνουν δεκάρα αν κάνει πάρτι. Αγοράζουν το αλκοόλ και μετά φεύγουν όλο το βράδυ, και σ' αυτό το σημείο δεν έχει σημασία ποιος είσαι στο σχολείο. Αν έχεις τα ποτά κι ένα άδειο σπίτι, ο κόσμος θα μαζευτεί. Δεν γνωρίζω καν τους περισσό-

τερους σ' αυτά τα πάρτι και υποτίθεται ότι πηγαίνω μαζί τους σχολείο.

Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, το βλέμμα μου σαρώνει τις παρέες ψάχνοντας για τον Ντίλαν.

Η Τσέρι λέει «Συγγνώμη, αλλά ούτε εγώ θέλω να χαρμίσω αυτή τη νύχτα» και πηδάει από το αυτοκίνητο, τρέχοντας πίσω από την Κρίστεν. Η καρδιά μου χάνει χτύπους όταν βλέπω το μπουκάλι της βότκας στο χέρι της. Ελέγχω τη Σπρότκα μου. Δεν είναι αρκετή.

Σκαρφαλώνω στη θέση του συνοδηγού.

Η Άμπερ με κοιτάζει.

«Δεν πειράζει» λέω. «Αν θέλεις να μείνεις, θα είμαι φρόνιμη. Θα είμαι κυρία».

Ένα κομμάτι μου ελπίζει ότι θα πει ναι, ώστε να μπορέσω να ψάξω για τον Ντίλαν.

Κουνάει το κεφάλι της. «Μπα, δεν είσαι έτοιμη. Εξάλλου, πρέπει να πάω σπίτι. Η μαμά μου χρειάζεται το αυτοκίνητο για την αποψινή της βάρδια κι εγώ έχω να κρατήσω τη Λίλι. Μπορείς να μείνεις σ' εμένα, αν θέλεις. Μπορούμε να καναπεδιαστούμε».

Καναπεδιαστούμε σημαίνει να αράξουμε στο σαλόνι της, να δούμε ταινίες και YouTube, να φάμε πρόχειρα σνακ, αλλά όχι να πιούμε. Αυτό δεν επιτρέπεται στο σπίτι της Άμπερ.

«Όχι απόψε» λέω. «Μάλλον πρέπει να πάω σπίτι, να κάνω παρέα στη μαμά μου. Έχω δουλειές άυριο».

«Εντάξει».

* * *

Μας παίρνει περίπου είκοσι λεπτά για να επιστρέψουμε από τους πρόποδες στο κέντρο της πόλης. Η Άμπερ μπαίνει στην οδό Ρίβερ, η οποία είναι στριφογυριστή σαν τρενάκι του λούνα παρκ. Η Άμπερ είναι προσεκτική οδηγός και οι προβολείς του αυτοκινήτου φωτίζουν τα φραγκόσκα στην άκρη του δρόμου, καθένα τους ένα απόκοσμο, αγκαθωτό πράσινο φάντασμα. Είναι σχεδόν σαν να πλεύουμε σ' έναν ονειρικό κόσμο, σ' ένα πανάλαφρο, μισοφωτισμένο μέρος.

Πίνω αργά τη Σπρότκα μου, την απολαμβάνω, είμαι προσεκτική. Δεν μπορώ να πιω πάρα πολύ μπροστά στην Άμπερ, διαφορετικά θα τσαντιστεί. Είναι ήσυχη εδώ και ώρα, και είναι τόσο ήρεμα όλα...

Έχω την αίσθηση ότι, αν μπορούσα να μείνω στο αυτοκίνητο με την Άμπερ για πάντα, ελαφρώς ζαλισμένη, νιώθοντας ζεστή και ασφαλής, χωρίς να έχω χαθεί, θα ήταν τέλειο.

Όμως δεν μπορώ.

Η Άμπερ στρίβει στον δρόμο μου.

Ο εγκέφαλός μου λέει: *Πες της ψέματα.*

Η καρδιά μου λέει: *Αχ, Μπέλα.*

Λέω αδιάφορα: «Βασικά, μπορείς να με αφήσεις στις Λόρελ; Ξέχασα ότι η μαμά μου μου ζήτησε να ελέγξω το σπίτι».

«Θέλεις να περιμένω να σε γυρίσω; Μπορώ να έρθω κι εγώ. Λατρεύω το σπίτι της Λόρελ. Μου λείπει. Μου λείπει πολύ εκείνη».

Αυτό το τελευταίο το ψιθυρίζει.

Όλοι οι φίλοι μου αγαπούσαν τη Λόρελ. Ποιος δεν θα την αγαπούσε; Ήταν ημιδιάσημη με έναν τρόπο που δεν καταλάβαιναν πλήρως, αλλά ήταν κουλ. Μας πήγαινε στο εμπορικό κέντρο και μας αγόραζε σκουλαρίκια στα Claire's και μακιγιάζ στα Sephora και γελούσε μαζί μας με όλα τα καυλωτικά πράγματα στα Spencer's. Ζητούσε να ακούσει τις playlists μας και όντως το έκανε.

Ήταν όλες πολύ καλές μαζί μου έπειτα απ' αυτό που συνέβη. Φυσικά και ήταν, φίλες μου είναι, αλλά έπειτα από λίγο ένιωσα κάπως σαν να προχώρησαν, ενώ εγώ με κάποιον τρόπο στεκόμουν ακόμη στον αχυρώνα της Άγκνες και κοιτούσα την όμορφη και άνετη γιαγιά μου σε μια ασπρόμαυρη φωτογραφία ακουμπισμένη σ' ένα τραπέζι που περιβαλλόταν από κεριά και λιβάνι και φασκόμηλο και φωτογραφικές μηχανές και καρτ-ποστάλ και πολαρόιντ και πέταλα λουλουδιών, με το χέρι της μικρής μου αδελφής σφιχτά στο δικό μου, ενώ οι γονείς μας τσακώνονταν στη γωνία.

Αυτές οι πολαρόιντ... Τις πήρα από τον αχυρώνα. Οι άνθρωποι μας τις έστελναν απ' όλο τον κόσμο όταν έμαθαν για τη Λόρελ. Οι δοκιμαστικές λήψεις που έκανε πριν από μια φωτογράφιση, για τον φωτισμό, τη γωνία, για να χαλαρώσει τους ανθρώπους.

Έχω στο συρτάρι μου μια ολόκληρη στοίβα από φωτογραφίες αγνώστων. Κάποιοι έγραψαν στα λευκά πλαίσια. *Η Λόρελ αιχμαλώτισε την ψυχή μου. Η Λόρελ είδε ομορφιά σ' εμένα όταν εγώ δεν έβλεπα καμία.* Κάποιοι απ' αυτούς τους ανθρώπους είναι απίστευτα διάσημοι ή ήταν, και κάποιοι άλλοι είναι

απλοί άνθρωποι, όμως η Λόρελ τούς έκανε να φαίνονται κάτι περισσότερο απ' αυτό.

Νιώθω το σφίξιμο και κρατάω την ανάσα μου, βάζω το μπουκάλι με τη Σπρότκα στο σακίδιό μου για να μη βλέπω το ανήσυχο βλέμμα της Άμπερ.

«Όχι, θα είμαι μια χαρά. Θα μου στείλεις μήνυμα αργότερα; Να μου πεις τι βλέπεις;» Μασάω τα λόγια μου; Δεν νομίζω. Δαγκώνω τα χείλη μου λίγο πιο δυνατά. Ο πόνος με βοηθάει να συγκεντρωθώ.

«Εντάξει» λέει. «Ξέρεις κάτι;»

«Τι;»

«Θα πρέπει να ξανακοιτάξουμε τον χάρτη σύντομα, να ξαναμετρήσουμε τις αποταμιεύσεις μας. Έχω χίλια πεντακόσια τώρα. Εσύ;»

Το ταξίδι. Ο χάρτης στον τοίχο της Άμπερ στο μικροσκοπικό δωμάτιό της: κόκκινες καρφίτσες για παράξενα αξιοθέατα, όπως η Μεγαλύτερη Τενεκεδένια Οικογένεια στον Κόσμο στη Βόρεια Ντακότα, που είναι κατασκευασμένη εξ ολοκλήρου από άδεια βαρέλια πετρελαίου· μπλε καρφίτσες για φυσικά αξιοθέατα, όπως το Γκραν Κάνιον, το οποίο καμία από μας δεν έχει δει ποτέ, παρόλο που ζούμε μόνο έξι ώρες μακριά. Το σχεδιάσαμε αυτό από τότε που ήμασταν έντεκα χρονών και όλα ήταν απαγορευμένα, σαν να λέγαμε ότι ίσως κάποια μέρα, όταν θα μπορούσαμε να βγούμε ξανά στον κόσμο, θα άξιζε πραγματικά τον κόπο. Θα αγοράζαμε ένα αυτοκίνητο μαζί, όταν θα ήμασταν αρκετά μεγάλες, θα περνούσαμε το καλοκαίρι μετά την αποφοίτηση οδηγώντας, θα κοιμόμασταν σε ξενώνες και θα κατασκευ-

νώναμε σε σκηνές, θα βλέπαμε παράξενα πράγματα, αλλά και όμορφα πράγματα, και θα συναντούσαμε παράξενους ανθρώπους και όμορφους ανθρώπους, ίσως ανθρώπους που είναι όμορφοι επειδή είναι παράξενοι, απλώς δυο κορίτσια σε ένα αυτοκίνητο στον κόσμο, προτού συμβεί ό,τι είναι αυτό που έρχεται μετά το λύκειο. Η Άμπερ βγάξει βόλτα τα σκυλιά στη γειτονιά της για να κερδίζει χρήματα, μαζεύοντας τα κακά σε σακούλες και κρατώντας τα λουριά από τεριέ που γαβγίζουν και ριτριβερ με λαμπερό τρίχωμα. Εγώ σερβίρω τραπέζια σ' ένα μαγαζί του οποίου το σήμα κατατεθέν είναι ένα χάμπουργκερ με τρία μπιφτέκια, έξι ποικιλίες τυριού, δέκα πίκλες, τρεις πιπεριές χαμπανέρο κι ένα τραγανό στρώμα από τηγανητά κρεμμύδια από πάνω, και αν το τελειώσεις, παίρνεις ένα αυτοκόλλητο που γράφει *Έφαγα το Καυτερό Μπιφτέκι στο Φαγάδικο της Πιάτι κι Επέζησα*.

Διστάζω. «Είχα μια αναποδιά. Χάλασε το λάπτοπ μου. Έχω μόνο οκτακόσια τώρα, αλλά μαζεύω φιλοδωρήματα, οπότε θα τα καταφέρω. Σίγουρα».

Εκείνο το λάπτοπ είναι κρυμμένο κάτω από έναν σωρό παλιά ρούχα στην ντουλάπα στο σπίτι της μαμάς μου, με την οθόνη σπασμένη και με τα μισά πλήκτρα να λείπουν. Η μαμά μου αρνήθηκε να μου αγοράσει καινούργιο, οπότε χρησιμοποίησα μερικά από τα φιλοδωρήματα που είχα μαζέψει και πήγα και αγόρασα ένα μεταχειρισμένο, μιας κι ήταν φτηνότερο.

Ήταν άσχημη εμπειρία η βραδιά του πάρτι του Λούις. Όπως είπα, οι λεπτομέρειες είναι λίγο μπερδεμένες. Όταν προσπαθώ να ξεχωρίσω στις αναμνήσεις μου τι συνέβη,

αυτές ξεγλιστρούν μακριά μου, όπως το χνούδι σε μια πικραλίδα όταν τη φυσήξεις. Συνήθως θυμάμαι τα πάντα. Καλά, σχεδόν τα πάντα· μερικές φορές οι αναμνήσεις είναι σαν ένα βιβλίο από το οποίο λείπουν σελίδες. Αλλά η νύχτα στου Λούις ήταν διαφορετική. Ένιωθα σαν να είχα πέσει σ' ένα απύθμενο πηγάδι, έπεφτα, έπεφτα, έπεφτα, έπεφτα και δεν είχα πού να προσγειωθώ. Και μετά τα πράγματα απλώς... εξαφανίστηκαν κάποια στιγμή.

Το λάπτοπ ήταν το θύμα. Προφανώς το πέταξα ή κάτι τέτοιο, ή το χτύπησα, κι αυτό ξύπνησε τη μητέρα μου και την ανάγκασε να έρθει στο δωμάτιό μου. Ο θόρυβος. Και μετά με βρήκε, κι αυτό ήταν όλο. Ήμουν κομμάτια για να προσποιηθώ ότι δεν ήμουν. Έτσι, όχι μόνο η Άμπερ και οι άλλες φίλες μου μ' έχουν σ' επιτήρηση, αλλά και η μητέρα μου.

Η Άμπερ μού χαμογελάει. «Μην ανησυχείς, έχουμε αρκετό χρόνο. Βρήκα άλλο ένα ωραίο μέρος. Λέγεται Το Σοκάκι της Τσίχλας και οι άνθρωποι κολλάνε τις τσίχλες τους εκεί πολλά χρόνια τώρα, το φαντάζεσαι; Είναι στην Καλιφόρνια. Είναι περίπου είκοσι πέντε μέτρα μήκος!»

«Αυτό είναι αηδιαστικό και κάπως φανταστικό ταυτόχρονα» λέω. «Εξαιρετική προσθήκη, φοβερή ανακάλυψη».

Βγαίνω προσεκτικά από το αυτοκίνητο.

«Μπέλα!» φωνάζει η Άμπερ.

Γυρίζω πίσω και σκύβω από το ανοιχτό παράθυρο του συνοδηγού.

«Όλα θα πάνε καλά. Τα πράγματα με τον Ντίλαν. Απλώς χρειάζεσαι λίγο χρόνο. Θυμάσαι πόσο καιρό μού πήρε να ξεπεράσω τον Κέιλεμπ;»

Θυμάμαι. Έπεσε πολύ κλάμα –και καναπέδιασμα– και τελικά η Άμπερ έγινε ξανά η Άμπερ: θετική, με καθαρό μυαλό, συγκεντρωμένη.

Όμως η μεγάλη διαφορά μεταξύ της Άμπερ και του Κέιλεμ μ' εμένα και τον Ντίλαν είναι ότι η Άμπερ χώρισε τον Κέιλεμ. Δεν την παράτησε εκείνος. Αυτή το έκανε. Δεν χρειάστηκε να σταθεί σ' ένα πάρκινγκ μπροστά στο μισό λύκειο, ενώ εκείνος της έλεγε ότι ήταν... υπερβολική, με τους φίλους του γύρω του σαν ένα γιγάντιο προστατευτικό χταπόδι.

Γαμώτο, κλαίει.

Φίλε, πρέπει να φύγουμε αποδώ.

Ντίλαν, φίλε, χαλάρωσε, τελείωσε, πάμε να φύγουμε πριν της στρίψει.

Η Ομάδα Χταπόδι του Ντίλαν είχε τα τηλέφωνα της έτοιμα για κάθε περίπτωση, γιατί δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από το να αναρτάς στα σόσιαλ έναν σπαραξικάρδιο χωρισμό. Έπρεπε να σταθώ εκεί και να το δεχτώ, διαφορετικά το φρικάρισμά μου θα δημοσιοποιούνταν παντού μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Έπρεπε να προσποιηθώ ότι δεν ήμουν τίποτα, ένα φάντασμα, χωρίς συναισθήματα, χωρίς έκφραση, απλώς... *Το ίδιο μου κάνει, εντάξει, να είσαι καλά, Ντίλαν, ξέρεις, κανένα πρόβλημα, να έχεις μια ωραία ζωή.*

Καθώς απομακρυνόμουν, μου είπε «Να προσέχεις, Μπέλα» χωρίς να γνωρίζει ότι τα σωθικά μου διαλύονταν από τον χαλαρό τόνο της φωνής του.

«Ναι» λέω στην Άμπερ, προσπαθώντας να χαμογελάσω ενώ δαγκώνω πάλι τα χείλη μου μην πω καμία ασυνάρτητη μαλακία ή κάτι τέτοιο. «Το ξέρω. Είμαι καλά. Όλα εντάξει».

Διστάζει. «Ίσως να το πας πιο χαλαρά απόψε, εντάξει;»

Εννοεί τη Σπρότκα. Μήπως όντως είπα καμία μαλακία;
«Εννοείται» λέω βιαστικά, γιατί το καλύτερο που έχω να
κάνω εδώ είναι να μπω στο σπίτι της Λόρελ όσο πιο γρήγο-
ρα γίνεται. «Θα πετάξω το υπόλοιπο και μετά θα πάω σπίτι».

«Σ' αγαπώ, Μπι» λέει.

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Άμπερ».

ΑΠΟΦΑΣΙΖΩ ΝΑ ΜΗ ΣΚΕΦΤΩ
ΤΙΠΟΤΑ. ΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΣΗ ΜΟΥ ΣΤΗΝ
ΑΜΠΕΡ. ΤΟΥΣ ΤΟΝΕΙΣ ΜΟΥ. ΤΟΥΣ
ΒΑΘΜΟΥΣ ΜΟΥ. ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΑΠ'
ΑΥΤΑ. ΘΑ ΤΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΩ ΟΛΑ.
ΘΑ ΤΑ ΑΜΒΛΥΝΩ. ΘΑ ΤΑ ΚΑΝΩ
ΚΟΜΜΑΤΙΑ. ΘΑ ΤΑ ΕΒΗΣΩ. ΓΙΑ ΛΙΓΟ.

ΜΠΕΛΑ, ΛΕΩ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ.
ΜΠΕΛΑ, ΚΑΝ' ΤΟ. ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΝΩ.

Είναι το καλύτερό της μυθιστόρημα ως τώρα.

Meredith Adamo

ISBN: 978-618-03-4201-7

9 786180 342017

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84201

metaixmio.gr

